

gaaet med Aalborg og Viborg Stifters Hjælpeenkafasser, som rigtignok ere temmelig unge i Sammenligning med den sjællandske. Men den sjællandske har desuden faaet en contant Capital udbetalt af 10,000 Rbd., som fremkom ved Opøsningen af Geistlighedens Reuebelassurance i Aaret 1804, og saaledes var den, som det synes, meget bedre funderet end de andre. Ikkedesmindre har man maattet paalægge Præsterne et forøget Bidrag og maattet tye til den ældre og egentlige Pensionskasse; altsaa seer man, at en saadan Kasse kan behøve Hjælp paa anden Maade. Iøvrigt skal jeg bemærke, at jeg ikke har stillet dette Endringsforslag saaledes, at den omhandlede Capital, forsaavidt den kom Geistlighedens Enker tilgode, skulde nødvendigviis udelukkende anvendes til Bedste for Hjælpe-Enkekasen, men det forekommer mig naturligt, at ethvert Stifts Landemøde overveier og tager Beslutning derom, og Cultusministeren kunde, da efter Omstændighederne bekræfte eller forandre den saaledes fattede Beslutning; isaafald vilde man paa ethvert Sted især træffe hvad der var stemmende med Forholdene sammesteds, og jeg troer, at man handlede nok saa overeensstemmende med den Kasses Tendents, hvis Formue nu skal deles, ved at benytte den til Enkeunderstøttelse efter faste Regler, end ved at benytte den til aarlig Uddeling efter Skjøn, som her er foreslaaet. Naar man siger, at det ikke er Enkerne, men Præsterne der vinde ved, at Geistlighedens Hjælpe-Enkekassee styrkes, da er det ikke alene mindre rigtigt, forsaavidt disse geistlige Hjælpe-Enkekassee maaskee maatte gaae tilgrunde, naar de ikke fik en saadan Understøttelse; men jeg seer heller ikke rettere, end at man her maa betragte Præsten og hans eventuelle Enke som een Person; det er ham, der har at sørge for sin Enke, og jeg troer, at der netop i den geistlige Stand har viist sig en betydelig Tilbøielighed til at gjøre Alt for dens Enker, og der er vistnok ingen Stand, som bidrager saameget til Enkers Understøttelse som den geistlige. Jeg troer altsaa, at der ialfald ikke kan være noget tabt ved at lade denne Veie aaben, at Midlerne blive anvendte til Styrke for Geistlighedens Hjælpe-Enkekassee, saafremt det maatte ønskes i vedkommende Stift. Da jeg nu erfarer, at

der ogsaa er en Hjælpe-Enkekassee i Aalborg, vil deraf følge, at, naar mit Endringsforslag skulde finde Bisald, vil det modtage en Lempning, inden Sagen kommer til tredje Behandling.

Besværlig: Idet jeg gaaer ud fra, at den høitærede Cultusminister er enig i, at den Capital, hvorover der skal tages Bestemmelse, er herreløs, og at det altsaa, naar man tager den Bestemmelse at henlægge Capitalen til de foreslaaede Enkekassee, er en virkelig Gave, man gjør dem, skal jeg ikke videre opholde mig ved selve Lovudkastet, idet jeg i det Hele taget er enig i, hvad der er foreslaaet, skjøndt der maaskee med Hensyn til det, der gaaer forud derfor, med Hensyn til Detaillen, kunde være flere Spørgsmaal, som vel kunde give Anledning til Tvivl. Kun maa jeg med Hensyn til § 5 henlede Opmærksomheden paa, at det der er bestemt, at de Omkostninger, som skulde foresalbe ved Udførelsen af denne Lov, skulde afholdes af Enkekassee Midler, hvorved jeg maa bemærke, at dette jo i og for sig selv er ganske rimeligt, men det, som har foranlediget mig til at henlede Opmærksomheden derpaa, er Motiverne, hvori det siges, at det vil foranledige en ikke ringe Uleilighed for Vedkommende. Det er det, jeg ikke rigtig kan forstaae. Det forekommer mig, at, naar man har gennemset Fortegnelsen over de Effecter, Enkekassee eier, vil det være en meget let Sag at fordele dem i 8 forskjellige Parter, efterat de ere afhændede, som ere nødvendige for at forskaffe de nødvendige Livs- og Overlevelsesrenter. Det forekommer mig at være en meget ringe Uleilighed og at forårsage meget lidet Arbejde. Hvis man altsaa vilde indrømme, at der blev sat en vis ubetydelig Sum, som jeg for mit Vedkommende ikke troer kunde løbe høiere op end til et halvt Hundrede Daler, saa skulde jeg ikke have Noget imod § 5; men, som sagt, det er det, at man synes at have forudsat, at der vil forårsages betydelige Omkostninger, som jeg ikke troer at være aldeles i sin Orden, eller i det mindste ikke hensigtsmæssigt.

Cultusministeren: Ja, jeg skal ikke afgjøre, om Uleiligheden vil blive ganske ringe eller lidt større. Imidlertid troer jeg dog, at